

Jesenski obraz, (M. Jama.)

Triglav.

(Zložil F. S. Finžgar.)

(Dalje.)

X. Jutro.

Srditega viharja divji boj
Končan je bil. A zmagal ni vihar,
Ki prigromel je iz doline trentske,
In tisti ne, ki v Kranjski se je dvignil
Ter bučal mu nasproti nad Triglav.
Ob drugem drug je strele si razbil,
Povžil vihar viharja grozno silo,
Da v nič oblaki so se razpršili
In blede luni dali vladno žezlo.
Smehljaje se priplula je kraljica,
Zemljanov staro potrdila pravo:
Če dva se v srdu bšjeta pogubnem,
Dobičku tretji smeje se veselo.

Meglice osamljene, ki pod nebom —
Vojské ostanki — so veslale mirno,
Razpihal je ledeni jutrov dih,
Ki vël je po škrbinah gorskih vrhov
In pihal v žvižgu čez ledeno polje,
Kjer — mrzel — se še bolj napil je mraza.
Kot smrti hladna sapa je pobožal
Matijčetovo obledelo lice,
Ki ležal je omamljen sredi skal;
Obudil mraz ga je od nezvesti.
Počasi, stežka se je sklonil kvišku.
Oči kot s trnjem ograjene — trudne,
Po udih mraz je spreletaval lovca,
Koleno klecalo je dregetaje,
In lice ga od hlada je skelelo.

Bledela že je nébesa kraljica,
Bledele ž njo vred zvezde — njene hčerke.
Na vshodu se je svital mladi dan.
A v glavi lovčevi se je temnilo,
Ker ni verjel spominu, da je res,
Kar pravil mu je o preteklem dnevu.
Le težke sanje moral je imeti — — —
„Dom in svet“ 1896, št. 21.

A v sanjah ni doslej po gorah blodil!
Nevihta ga je morda premotila? — —
Neviht nešteto že prebšl je v gori,
A vedno je vedril v zavetju suhem.
Nocoj obležal je pod milim nebom,
Da dež ga pral je in ga bila toča,
Ker puh od strele mu je vzel zavest.
Ni tega razumeti mogel lovec,
Zato verjeti moral je spominu,
Ki slikal mu je vsako stvar na drobno:
Kakó slovó je vzel od mlade Mine,
Kakó je nehoté na Cmiru jokál,
Kakó potem drevíl se je v propast,
Ker ni se ognil trmast besni vihri.
Pa ni ubil ga Bog z ognjeno strelo,
V nesvesti ni se zvalil v črno brezno.
„Kdo varoval me je, predrzneža,
Ki kljubati sem hotel božji moči?“
Roke je sklenil verni dovški lovec
In tiho molil angelsko češčenje. — — —

Požirek brinjevca in grizljaj kruha,
Moči sta lovcu zopet poživila;
Oprt na palico premišljál je,
Kam krenil bi, katero pot ubral?
Naprej, na levo in na desno prosta
Ponuja pot se lovcu brez domovja.
Nazaj, samó nazaj nikdar, nikdar!

Zato naprej je šel Matijče lovec
In s hojo grel si je premrte ude.
Ogrel si tudi kri je v mladem srcu,
In bílo mu srcé je kakor včeraj.

Po grušču hodil je, da plaz sipin
Uhajal mu je izpod urnih nog,
Čez jarke prhal je kot divja koza.